Jako vždycky - Radek Čihák

Jako vždycky svítí lampy,děda oťukává zem
Stále stejný stíny města kde to jsem?
Televize šahá do tmy, běžím znova do ulic
najít aspoň malý vrátka – zase nic

Pokryteckej chodník láká, stejně za rohem to znám
ač to nemá smysl, stejně utíkám
V autobuse pasažéři, šofér v duchu usíná
někde vzadu brečí dítě, už je tma

ref: Kde jsou ty pěsti, co denně do zdi buší
ztratily se v ulicích, tak zase musim jít
Kde jsou ty tváře, ty miliony duší
co si daly slovo ve čtrnácti, že chtěj žít?

Zkouším kliky, obezváním zvonky, tady asi nikdo nebydlí
náměstíčka, parky, dvorky, domky – bez lidí
Feťák, děvka, taxikář či fízl, pasák poslanec a cizí pán
venku zkrátka není vůbec nikdo – každý sám

Kolikrát jsem chtěl už zmizet, kolikrát jsem toužil jít
Zapomněl jsem vždycky kudy – a byl klid
Děda holí vyťukává rytmus marných nadějí
Poslední je někde skrytá – v závěji

ref: Kde jsou ty pěsti, co denně do zdi buší